

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 8C/234/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612211452
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Balážová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2013:6612211452.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec samosudkyňou JUDr. Magdalénou Balážovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803 právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému H. O., D. XX.XX.XXXX, H. N. T., N. XXXX/X, občanovi SR, v súčasnosti neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom B. I., zamestnancom Okresného súdu Lučenec, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, AK so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5A, pracovisko Lučenec, Dr. Herza 12 o zaplatenie sumy 981,87 Eur s prísl. takto

rozhodol:

žalobu žalobcu na zaplatenie sumy 981,87 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 505,10 Eur od 15.02.2011 do zaplatenia z a m i e t a .

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania vo výške 118,34 Eur k rukám advokáta vedľajšieho účastníka JUDr. Andreja Cifru, na jeho účet vedený v Tatra banke a.s. číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX VS: XXXXXX do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd Platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec č.k. 21Ro/294/2012-25 zo dňa 30.07.2012 z r u š u j e v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.02.2011 medzi postupcom Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému.

Žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal od žalovaného zaplatenia istiny vo výške 981,87 Eur, úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 505,10 Eur od 15.02.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania.

V návrhu na začatie konania žalobca uviedol, že dňa 23.07.2004 uzatvoril právny predchodca žalobcu so žalovaným Zmluvu k úverovému účtu č. 102581221, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver. Podmienky jeho čerpania, účel úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru, zabezpečenie úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti boli upravené v Zmluve a Všeobecných obchodných podmienkach. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil splátky riadne a včas, právny predchodca žalobcu vypovedal zmluvu o úvere a žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu 981,87 Eur a pozostávala z istiny 505,10 Eur,

riadneho úroku 288,12 Eur, úroku z omeškania 75,61 Eur a ostatného príslušenstva a poplatkov 113,04 Eur. Závazok žalovaný uznal v Dohode o uznaní záväzku dňa 15.08.2011 (ďalej len Dohoda).

Opatrovník žalovaného vzniesol námietku premlčania nároku.

Vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vzniesol tiež námietku premlčania nároku, Dohodu považoval za neplatnú s poukazom na § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) a § 558 OZ lebo spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv ani zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Spochybnil tiež kvalifikovanosť zamestnancov žalobcu, konkrétne p. O., ktorá dala Dohodu podpísať žalovanému, ako svedok vypovedala na Okresnom súde Lučenec v konaní sp.zn. 13C/166/2012, kde uviedla, že nemala vedomosť o tom, že v čase podpisu dohody bol nárok žalobcu premlčaný. Vedľajší účastník tvrdil, že vo väčšine prípadov sú žalovaní jednoduchí ľudia, nemajú vedomosť o premlčaní resp. nevedia čo premlčanie je. Neurčitosť Dohody spochybnil aj podľa § 37 ods. 1 OZ a okrem toho aj v tom, že Dohoda nemôže obsahovať rozhodcovskú doložku, je výsledkom kumulatívnych nekalých obchodných praktík v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a to § 4 ods. 8 a § 8 ods. 4. Uplatnil náhradu trov konania.

Pojednávania dňa 29.05.2013 sa žalobca nezúčastnil, predvolanie prevzal dňa 23.05.2013 a neúčast' ospravedlnil. Nezúčastnil sa ho ani opatrovník žalovaného, predvolanie prevzal dňa 18.05.2013.

So zreteľom na to, že sa riadne predvolaní účastníci nedostavili na pojednávanie, ani nepožiadali z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, súd postupoval podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a žalovaného.

Súd vykonal dokazovanie z návrhu na začatie konania, Zmluvy o poskytnutí Flexi pôžičky z 23.07.2004, žiadosti o Flexi pôžičku, Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebných úverov a poistených spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 15.08.2011, Zmluvy o postúpení pohľadávok zo 14.02.2011 medzi VÚB, a.s. a žalobcom, z odovzdávacieho protokolu, oznámenia z 15.02.2011, z Príloh k Zmluve o postúpení pohľadávok VÚB, pokusu o zmier zo dňa 04.07.2012, zo správ o zisťovaní pobytu žalovaného, z písomných vyjadrení účastníkov konania, zo vstupu vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov a Občianskeho združenia slovenských spotrebiteľov AZ zo dňa 07.11.2012 do konania, z oznámenia o vystúpení vedľajšieho účastníka Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ z konania z 18.02.2013, prečítaním Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 15.08.2011, výsluchom vedľajšieho účastníka a prečítaním pripojeného spisu Okresného súdu Lučenec sp.zn. 21Ro/294/2012.

Podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho čo uviedli účastníci.

Predmetom konania je zaplatenie časti úveru v sume 981,87 Eur pozostávajúceho z istiny 505,10 Eur, riadneho úroku 288,12 Eur, úroku z omeškania 75,61 Eur, ostatného príslušenstva a poplatkov 113,04 Eur.

Podľa § 121 O.s.p. netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie.

Podľa § 23a ods. 1 a 2 Zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 24.11.2001, typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Typová zmluva nesmie obsahovať:

a) neprímerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä
1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku alebo poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby,

2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu;

b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 526 ods. 1 a 2 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (ďalej ObZ) v znení účinnom do 24.11.2001 touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy (okrem iných tam uvedených zmlúv) zo zmluvy o úvere (§ 497).

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi VÚB, a.s. so sídlom Bratislava a žalobcom postúpila VÚB, a.s. na žalobcu pohľadávku voči žalovanému.

Podľa § 497 ObZ zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Zmluva o úvere je nepochybne zmluvou typovou v zmysle § 23a Zák. č. 634/1992 Zb. (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), pričom ide o tzv. formulárovú zmluvu, ktorej znenie bolo vopred naformulované na predtlačenom formulári vrátane znenia Všeobecných obchodných podmienok, ktorých obsah, ako aj obsah zmluvy právny predchodca žalobcu vopred pripravil, bez toho, aby mal žalovaný možnosť meniť obsah a text uvedenej zmluvy. Podľa citovaného odseku 2 ust. § 23a Zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa typové zmluvy nesmú okrem iného obsahovať neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného vyplýva, že ani zmluvou uzatvorenou podľa príslušných ustanovení ObZ nebolo možné obísť inštitút neprimeranej podmienky, ktorý bol novelou vykonanou zák. č. 150/2004 Z.z. účinnou od 01.05.2004 v rámci úpravy spotrebiteľských zmlúv začlenený do Občianskeho zákonníka, čo znamená, že aj na zmluvu o úvere, ktorá je podľa ObZ tzv. absolútnym obchodom, bolo potrebné aplikovať ochranu spotrebiteľa pred neprimeranými zmluvnými podmienkami premietnutú zák. č. 150/2004 Z.z. do kogentných ustanovení OZ o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. OZ), odklon od ktorých by bol na ujmu (v neprospech) spotrebiteľa, keďže ObZ komplexnú úpravu spotrebiteľských zmlúv neobsahuje a ich úprava je zakotvená len v OZ, ktorý je vo vzťahu k ObZ všeobecným a podporným právnym predpisom.

Podľa § 499 ObZ za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 502 ods. 1 ObZ od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

Podľa § 506 ObZ ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Výšku pohľadávky žalobca v konaní preukázal ku dňu postúpeniu pohľadávky. Opatrovník žalovaného a vedľajší účastník vzniesli námietku premlčania. Tak ako súd konštatuje vyššie, zmluva o úvere uzavretá dňa 23.07.2004 je typová, na ktorú je z hľadiska ochrany spotrebiteľa vždy potrebné aplikovať tú právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa, ktorú Obchodný zákonník neobsahuje (§52 a nasl. OZ).

Podľa § 387 ods. 1 a 2 ObZ právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom. Premlčaniu podliehajú všetky práva so záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

Podľa § 391 ods. 1 ObZ pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 392 ods. 1 ObZ pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Ak obsah záväzku spočíva v povinnosti nepretržite vykonávať určitú činnosť, zdržať sa určitej činnosti alebo niečo strpieť, začína premlčacia doba plynúť od porušenia tejto povinnosti.

Podľa § 397 ObZ ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Podľa § 407 ObZ ak dlžník písomne uzná svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania. Ak sa uznanie týka iba časti záväzku, plynie nová premlčacia doba ohľadne tejto časti.

Vzťah medzi Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom má povahu vzťahu všeobecného právneho predpisu (*lex generalis*) a osobitného právneho predpisu (*lex specialis*). Inštitút premlčania je komplexne upravený v Obchodnom zákonníku (§ 387-408), preto pri zmluve uzatvorenej podľa Obchodného zákonníka (tak ako v tomto prípade) je potrebné na posúdenie premlčania aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Úprava premlčania nie je otázkou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa; odlišne ustanovená dĺžka premlčacej doby v Občianskom a Obchodnom zákonníku je len výsledkom rozdielnych legislatívnych procesov, z ktorých však žiadny nesmeruje k ochrane slabšej zmluvnej strany (spotrebiteľa). Premlčanie pôsobí voči obojstranným zmluvným stranám rovnako. Z komplexnej úpravy premlčania obsiahnutej tak v Občianskom aj Obchodnom zákonníku nemožno len niektoré ustanovenia považovať za výhodnejšie pre spotrebiteľa. Ak by súd prijal argument, že pre spotrebiteľa je výhodnejšia právna úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku, pretože tam upravená všeobecná premlčacia doba je oproti všeobecnej premlčacej dobe upravenej v Obchodnom zákonníku kratšia, mohlo by ísť o výhodu spotrebiteľa len v tom prípade, keď je spotrebiteľ v postavení dlžníka. Keby bol spotrebiteľ v postavení veriteľa, potom by logicky kratšia premlčacia doba jeho výhodou nebola. V zmysle článku 3 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, za ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa treba považovať také, ktoré chránia slabšiu zmluvnú stranu proti silnejšej, t.j. také, ktoré upravujú vzťah dvoch subjektov vo výrazne nerovnovážnom postavení. Musí ísť teda o také ustanovenia, ktoré boli prijaté priamo na ochranu spotrebiteľa alebo ustanovenia, ktorých charakter je taký, že zámerným spôsobom chránia slabšiu zmluvnú stranu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 25.02.2010 sp.zn. 32Cdo 3337/2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013). Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ Obchodný zákonník v ustanovení § 387 až 408 obsahuje kogentnú a ucelenú úpravu premlčania, ale aj zabezpečenia záväzkov zo zmlúv (§ 262 ods. 3 ObZ) tak na vzťahy vymedzené v ustanovení § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (podľa posledného znenia obchodného zákonníka § 261 ods. 6 písm. d/) je potrebné na posúdenie premlčania uplatneného nároku a zabezpečenia záväzku zo zmlúv aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, pretože právna úprava premlčania a zabezpečenia záväzku zo zmlúv obsiahnutá v Občianskom zákonníku nebola prijatá za účelom ochrany spotrebiteľa.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého právo nezaniká, ale výrazne sa oslabuje a jeho vymáhateľnosť súdnou cestou možno odvrátiť námietkou premlčania.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobca podal žalobu na súde dňa 27.07.2012. K zosplateniu pohľadávky došlo dňa 04.03.2008. Premlčacia doba v tomto prípade v trvaní štyroch rokov uplynula najneskôr 04.03.2012 a teda žaloba bola podaná po uplynutí všeobecnej premlčacej doby.

Podľa § 262 ods. 3 ObZ touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzkov zo zmlúv, pre ktoré si strany zvolili použitie tohto zákona podľa odseku 1, ak osoba poskytujúca zabezpečenie s tým prejaví súhlas alebo v čase vzniku zabezpečenia vie, že zabezpečovaný záväzok sa spravuje touto časťou zákona.

Dňa 15.08.2011 uzavreli žalobca a žalovaný Dohodu (o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku podľa § 533 a nasl. OZ) v ktorej v bode 2.1 žalovaný uznal záväzok pôvodnému veriteľovi VÚB, a.s. č. zákazníka 5771101230704 zo dňa 23.04.2004 vo výške 505,10 Eur istina, príslušenstvo pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie 147,28 Eur. V bode 3.1 sa žalovaný zaviazal záväzok voči veriteľovi zaplatiť v splátkach 25 Eur mesačne 20. deň v mesiaci s dátumom prvej splátky 20.09.2011.

Jednoznačne išlo o zabezpečenie záväzku (úveru poskytnutého dňa 23.07.2004). Hoci žalobca pri jeho uzavretí vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka, súd sa s jeho právnym posúdením nestotožnil preto, lebo zabezpečenie záväzku má akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému záväzku (úveru), ktorý je tzv. absolútnym obchodom na ktoré súd aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka z dôvodov citovaných vyššie. Keďže uznanie záväzku je upravené v OZ (§ 588) aj v ObZ (§ 323) ako zabezpečovací inštitút, právna úprava v Obchodnom zákonníku je voči Občianskemu zákonníku ucelená, preto právna úprava uznania dlhu v Občianskom zákonníku sa v obchodných vzťahoch, a teda aj v konkrétnom prípade nepoužije ani doplnkovo (rozsudok NS SR Ro 3M Obdo 4/2010).

Súd skúmal náležitosti Dohody podľa § 323 ObZ, ale aj § 34 až 42 OZ v ktorých je uvedená všeobecná úprava právnych úkonov, ktorá sa aplikuje aj na právne úkony uzavreté podľa tretej časti Obchodného zákonníka, ak v jeho ustanoveniach nie je stanovené inak.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaných ustanovení zákonov, ktoré aplikoval na dokazovaním zistený skutkový stav.

Forma právneho úkonu je spôsob, akým sa právny úkon prejavuje navonok. Akt uznania záväzku musí spĺňať niektoré formálne a obsahové náležitosti. V prvom rade sa vyžaduje pre uznanie záväzku písomná forma. Ďalej, uznanie záväzku ako jednostranný právny úkon musí byť dlžníkom adresovaný, resp. určený veriteľovi. Nakoniec z hľadiska úkonu uznania sa, na rozdiel od občianskoprávnej úpravy uznania dlhu, nevyžaduje určenie výšky ani právneho dôvodu dlhu, ktorý sa uznáva; stačí, ak bude z obsahu úkonu uznania záväzok, ktorý sa uznáva, bezpečne identifikovateľný (napr. odkazom na zmluvu, z ktorej záväzok vznikol).

Z § 40 ods. 3 OZ okrem iného vyplýva, že písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou.

Podpis účastníka je pojmovou náležitosťou písomnej formy prejavu; písomný prejav platí až od podpisu. Bez podpisu sa písomný právny úkon považuje za neplatný (neúplný) právny úkon. Podpisom sa završuje písomný právny úkon. Podpisom fyzickej osoby je napísanie mena fyzickej osoby jej vlastnou rukou. Z ust. § 40 OZ výslovne nevyplýva, či podpis fyzickej osoby musí obsahovať vyjadrenie úplného mena podpisujúceho (osobného mena a priezviska). Súkromné právo tu vychádza z toho, že vlastnoručný podpis (autograph) fyzickej osoby na listine je bezchybný, ak ide o podpis úplného mena, teda osobného (krstného) mena a priezviska. Z hľadiska identifikácie podpísanej osoby je náležitosť vlastnoručného podpisu splnená aj vtedy, ak ide len o podpis priezviskom alebo jeho skratkou (šifrou) všade tam, kde identita podpisujúceho je nesporná a kde je takéto podpisovanie obvyklé (napr. pre internú potrebu) a v služobnom styku. Právne účinky má zásadne iba čitateľný podpis, t.j. podpis, ktorý identifikuje osobu, ktorá právny úkon urobila. Zákon túto podmienku nepredpisuje. Vo všeobecnosti platí zásada, že podpis fyzickej osoby nemusí byť na prvý pohľad jasne čitateľný. Musí sa však javiť, ako podpis konkrétnej osoby.

V posudzovanej veci je na dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 15.08.2011 podpísaný žalobca, jeho zamestnankyňa p. P. O., za dlžníka je podpis „šifrou a veľké tlačené T“. Pokiaľ súd porovnal tento podpis s podpisom žalovaného na úverovej zmluve zo dňa 23.07.2004 je úplne rozdielny, žalovaný navyše nie je podpísaný menom, priezviskom. Súd dokazovaním zistil, že žalovaný sa dlhodobo nezdržiava v mieste trvalého bydliska, jeho pobyt je v súčasnosti neznámy. Jeho otec už rok syna, neudržiava s ním žiadny kontakt. S prihliadnutím na tieto zistenia súd dospel k záveru, že podpis žalovaného neobsahuje úplné meno a priezvisko a teda nie je bezchybný. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že Dohoda o uznání záväzku je preto neplatný právny úkon podľa § 40 ods. 3 OZ a pretože nedošlo k platnému uznaniu záväzku žalovaným, mohol sa žalovaný, zastúpený opatrovníčkou, úspešne brániť vznesením námietky premlčania nároku podľa § 407 ObZ.

Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu proti žalovanému zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Žalobca bol v konaní neúspešný, trovy si hradí sám. Úspešný žalovaný náhradu trov konania nevyčíslil. Vedľajší účastník na strane žalovaného vyčíslil náhradu trov konania za 3 úkony právnej služby v sume 177,42 Eur, ktoré vyúčtoval podľa § 14 ods. 1 písm. a), c), § 10, § 17 ods. 1 Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov. Súd vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania za 2 úkony právnej služby v sume 118,34 Eur a to prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom 51,45 Eur a režijný paušál 7,43 Eur, zastupovanie na meritórnom pojednávaní dňa 29.05.2013 v sume 51,45 Eur a režijný paušál 7,63 Eur. Vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov právnej služby za odpor z 02.10.2012 z dôvodu, že ten súdu doručený nebol. Súd uložil žalobcovi povinnosť nahradíť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka podľa § 149 ods. 1 O.s.p., pričom tieto trovy súd považoval za potrebné na účelné uplatňovanie práva.

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. V súlade s citovaným zákonným ustanovením súd určil žalobcovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Lučenec dňa 30.07.2012 v konaní č.k. 21Ro/294/2012-25 sa nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk a preto ho súd podľa § 173 ods. 2 veta prvá a tretia O.s.p. zrušil. Z tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že ak platobný rozkaz nemožno doručiť čo i len jednému z odporcov, súd ho uznesením zruší v plnom rozsahu; súd zruší platobný rozkaz spravidla až spolu s ďalším úkonom vo veci samej, prípadne spolu s úkonom, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Lučenec, Ul. Dr.Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd v Banskej Bystrici a to písomne v troch rovnopisoch.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda , v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu , ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým , že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 , b) konanie má inú vadu , ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní , čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí , návrh na súdny výkon rozhodnutia.